

Pałka teleskopowa jako „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.

ŁUKASZ SKRABACZEWSKI*

STRESZCZENIE

Celem artykułu jest przybliżenie, na przykładzie pałki teleskopowej, trudności interpretacyjnych związanych ze znamieniem strony przedmiotowej art. 280 § 2 k.k. kwalifikującym odpowiedzialność karną z uwagi na przedmiot, którym posługuje się sprawca czynu zabronionego. Opracowanie przywołuje poglądy doktryny i orzecznictwa na tle historycznym i oparte jest na analizie przypadku praktycznego zastosowania tej kwalifikacji prawnej na kanwie sprawy rozpatrywanej przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Słowa kluczowe: rozbój, pałka teleskopowa, inny podobnie niebezpieczny przedmiot

Problematyka poruszana w ramach niniejszego artykułu pozostaje zagadnieniem, które nie wynika z trudności interpretacyjnych wywołanych najnowszymi nowelizacjami czy też wydanymi judykataми, ale które budzi wątpliwości już od chwili wejścia w życie obecnie obowiązującego Kodeksu karnego. Uregulowanie art. 280 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny¹ zawiera wiele wyrażeń, które mogłyby stać się impulsami dla odrębnych monografii, jednakże największe wątpliwości oscylują wokół znamienia „posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem”.

* Mgr Łukasz Skrabaczewski, aplikant aplikacji prokuratorskiej w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

¹ Dz. U. z 2019 r. poz. 1950, ze zm.; dalej: k.k.

W pierwszej kolejności, przed przystąpieniem do analizy kwestii możliwości ujęcia pałki teleskopowej w desygnat „innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu”, niezbędne jest przybliżenie czytelnikowi rysu historycznego zastanych trudności interpretacyjnych. Czyn zabroniony przewidziany w art. 280 § 2 k.k. przyjmuje postać przestępstwa rozboju będącego zbrodnią zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Znamionami kwalifikującymi formę podstawową, oprócz wyżej wspomnianego posługiwania się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, pozostają też: posługiwanie się innym równie niebezpiecznym środkiem obezwładniającym, działanie w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu oraz działanie wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem. Regulacja ta za przedmiot ochrony obiera nie tylko samo mienie, lecz także (z uwagi na znamiona obejmujące przemoc wobec osoby) zdrowie i życie człowieka. W doktrynie i orzecznictwie słusznie podnosi się, że typ kwalifikowany rozboju wzmacnia ochronę dalszego przedmiotu ochrony, czego wyrazem jest surowsza sankcja². Odwołując się do brzmienia poprzednich regulacji, należy nadmienić, że polski Kodeks karny już od 1932 r. operował pojęciem zbliżonym do współczesnego. Wprawdzie brak było odpowiednika rozboju kwalifikowanego, jednakże art. 241 tej regulacji stanowił: „Kto, biorąc udział w bójce lub pobiciu człowieka, używa broni, noża lub innego niebezpiecznego narzędzia podlega karze więzienia do lat 2”³. Dopiero w okresie późniejszym dekretem z dnia 4 marca 1953 r. o wzmożeniu ochrony własności społecznej⁴ wprowadzono wyrażenie „rabunek społeczny przy użyciu broni lub innego niebezpiecznego narzędzia albo w inny sposób zagrażając życiu lub zdrowiu ludzkiemu”. Zwrot ten następnie transponowano do ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciwko własności społecznej⁵, zmieniając jednocześnie powyższe wyrażenie na posługiwanie się bronią lub innym niebezpiecznym narzędziem.

Na kanwie tych regulacji w orzecznictwie kreowano szerokie pojęcie niebezpiecznego narzędzia, stwierdzając, że będzie nim „każda rzecz ruchoma, która ze względu na swoje właściwości lub sposób jej użycia nadaje się do spowodowania

² Tak też: *Kodeks karny. Komentarz*, wyd. II, V. Konarska-Wrzosek (red.), Lex 2018; *Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k.*, wyd. IV, W. Wróbel, A. Zoll (red.), Warszawa 2016; *Kodeks karny. Komentarz*, wyd. VII, T. Bojarski (red.), Lex 2016; postanowienie SN z 20.08.2009 r., WK 13/09, OSNwSK 2009/1/1732; wyrok SA w Szczecinie z 9.01.2013 r., II AKa 228/12, Lex nr 1259759; wyrok SA w Katowicach z 28.12.2006 r., II AKa 405/07, Lex nr 297353.

³ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 60, poz. 571).

⁴ Dz. U. Nr 17, poz. 68.

⁵ Dz. U. Nr 36, poz. 228.

uszkodzenia ciała lub śmierci człowieka. Użyte w art. 241 k.k. określenie »inne niebezpieczne narzędzie« obejmuje szeroki zakres różnych przedmiotów bez względu na ich konsystencję (niebezpiecznym narzędziem może więc być jakaś substancja płynna, jak np. kwas solny, lub substancja lotna, jak np. trujący gaz itp.), mogących – ze względu na sposób ich użycia w konkretnych okolicznościach – spowodować uraz cielesny”⁶.

Powyższe poglądy zostały inkorporowane do kolejnej kodyfikacji prawnokarnej, tj. ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny⁷, który znamię innego niebezpiecznego narzędzia przenosił także do art. 210 § 2: „Jeżeli sprawca rozboju posługuje się bronią palną lub innym niebezpiecznym narzędziem albo działa wspólnie z osobą, która posługuje się taką bronią lub takim narzędziem, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci”⁸. Również na kanwie tej regulacji dominowały poglądy opierające się na szerokiej interpretacji tego wyrażenia. Do wejścia w życie kodyfikacji z 1997 r. wyróżniano trzy stanowiska: pierwsze – przyjmujące jako kryterium niebezpieczności właściwości fizyczne narzędzi; drugie – sposób ich użycia; trzecie – stwierdzające, że należy stosować oba te kryteria⁹. W związku z położeniem nacisku na pogląd trzeci przyjmowano, że niebezpiecznym narzędziem może być zasadniczo wszystko – od przejętych z orzecznictwa powojennego cieczy, gazów, prądu¹⁰, przez żyłki¹¹ i obuwie¹², aż do samochodu¹³. Powyższe, szerokie ujęcie spotkało się jednak z krytyką doktryny i dlatego w kodyfikacji z 1997 r. dokonano zmiany redakcyjnej przepisów zawierających wyrażenie „inne niebezpieczne narzędzie”, wprowadzając do art. 159 (bójki lub pobicia), art. 223 § 1 (czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego), art. 280 § 2 (rozboju) i art. 345 § 3 k.k. (napaści na przełożonego) ujednoczone znamię użycia (bądź posłużenia się) broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu. Zmiana ta odebrana została jako zabieg

⁶ Zob. wyroki SN z 12.10.1933 r., III K 748/33, OSN(K) 1934/1/9 i 21.06.1934 r., II K 650/34, OSN(K) 1935/1/26; uchwała SN z 23.05.1963 r., IV KO 12/63, OSNKW 1963/10/187; postanowienie SN z 22.06.1967 r., Rw 524/67, OSNKW 1967/12/127.

⁷ Dz. U. Nr 13, poz. 94.

⁸ Ibidem.

⁹ Zob. A. Lisowski, *Niebezpieczne narzędzia w prawie karnym. Część I*, „Przegląd Sądowy” 1993 nr 10, s. 39; A. Lisowski, *Niebezpieczne narzędzia w prawie karnym. Część II*, „Przegląd Sądowy” 1993 nr 11-12, s. 25-50; M. Czekaj, *Posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem – jako znamię przestępstwa w kodeksie karnym*, „Prokuratura i Prawo” 1999 nr 2, s. 19-28; Ewa M. Guzik, *Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 7 listopada 1995 r., sygn. akt II Akr 164/95*, „Prokuratura i Prawo” 1996, nr 6, s. 79-86; wyrok SN z 5.10.1970 r., IV KR 166/70, Lex nr 20825.

¹⁰ Wyrok SN z 9.09.1978 r., V KR 119/78, OSNKW 1970, nr 3, poz. 37.

¹¹ Wyrok SN z 30.05.1975 r., III KR 17/75, OSNKW 1975/10-11/143.

¹² Wyrok SN z 6.06.1978 r., IV KR 154/78, Lex nr 17090.

¹³ Wyrok SN z 31.05.1984 r., I KR 105/84, OSNKW 1985/1/15.

legislacyjny mający na celu zmianę poglądów doktryny i orzecznictwa w kierunku uwzględnienia przy zabiegach interpretacyjnych kryterium niebezpieczności wyrażonego wyłącznie przez pryzmat fizycznych właściwości przedmiotu¹⁴. Dodatkowym *novum* pozostawało ubogacenie rozboju kwalifikowanego o kolejne znamiona – w tym działanie w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu – które przyjęto jako zabieg umożliwiający subsumcję sposobu użycia przedmiotu niebędącego niebezpiecznym w ramy art. 280 § 2 k.k.¹⁵

Zmiana w pojmowaniu „innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu” została również zaakcentowana przez orzecznictwo. Rudymentarą rolę w tym zakresie odgrywają dwa orzeczenia SN utrwalające linię orzeczniczą. W pierwszym z nich Sąd Najwyższy stwierdził, iż nowelizacja uprościła dotychczasową praktykę orzeczniczą i wskazał, że w sytuacji, gdy cechy fizyczne i właściwości narzędzia ataku nie będą jednoznacznie niebezpieczne, dla przyjęcia typu kwalifikowanego można będzie wykazać, że posłużono się nim w sposób bezpośrednio zagrażający życiu ofiary¹⁶. W drugim orzeczeniu sąd w pełni zaakceptował powyższy pogląd, podnosząc jednocześnie, że przy analizie właściwości przedmiotu użytego przez sprawcę nie można ograniczać się wyłącznie do patrzenia przez pryzmat cech konstrukcyjnych przedmiotu lub jego przeznaczenia. Do kryteriów oceny należy przede wszystkim zaliczyć: 1) cechy przedmiotu (np. ostrość, twardość, masa, właściwości tnące, żrące lub trujące, możliwości wyrzutu lub przenoszenia znacznej energii); 2) zdolność do wywołania skutku w postaci śmierci lub w wyniku skierowania przeciwko człowiekowi zwykłej funkcji przedmiotu; 3) równowartość realnego zagrożenia porównywalnego z użyciem broni palnej lub noża¹⁷.

Pomimo optymistycznego założenia o likwidacji sporów interpretacyjnych przez nową kodyfikację karną należy jednak opowiedzieć się za nią ze zdystansowanym entuzjazmem¹⁸. Warto przytoczyć pogląd, że wprowadzenie w miejsce określenia „niebezpieczne narzędzie” pojęcia niebezpiecznego przedmiotu spowodowało jedynie zastąpienie sformułowania uznawanego za niejasne równie nieprzejrzystym, a w dodatku pomijającym sedno problemu. Dla sprawcy przedmiot, który wykorzystuje przy popełnieniu przestępstwa, jest narzędziem przestępstwa.

¹⁴ Tak też: *Kodeks karny. Komentarz*, wyd. V, A. Marek (red.), Lex 2010; W. Wróbel, A. Zoll (red.), *Kodeks...*; M. Mozgawa (red.), *Kodeks karny. Komentarz aktualizowany*, Lex 2019; V. Konarska-Wrzošek (red.), *Kodeks...*; A. Sakowicz, *Glosa do wyroku Sąd Apelacyjny w Białymstoku z 27.11.2003 r., II AKA 280/03*, „Prokuratura i Prawo” 2006, nr 10, s. 146.

¹⁵ Zob. *tamże*.

¹⁶ Zob. uchwała SN z 24.01.2001 r., I KZP 45/00, Lex nr 45014.

¹⁷ Zob. postanowienie SN z 29.05.2003 r., I KZP 13/03, Lex 79762.

¹⁸ Tak też: M. Czekaj, *Posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem – jako znamię przestępstwa w kodeksie karnym*, „Prokuratura i Prawo” 1999, nr 2, s. 19-28.

Określenie to bowiem oznacza każdy przedmiot wykorzystywany w celu popełnienia czynu przestępnego. Innowacja polegająca na zawarciu sformułowania o podobnym niebezpieczeństwie do broni palnej lub noża również nie tylko nie rozproszyła wątpliwości interpretacyjnych występujących w poprzednim stanie prawnym, lecz także dodatkowo zaciemniła to zagadnienie. Wymienione wzorce w postaci broni palnej i noża również pozostają niejednoznaczne, ponieważ nawet broń palna pozostaje w różnym stopniu niebezpieczna¹⁹.

Stanowiska wyrażające wątpliwości co do obecnie dominujących poglądów pozostają dodatkowo uzasadnione rozbieżnościami w orzecznictwie. Mimo zabiegu legislacyjnego, który miał na celu wyeliminowanie występujących nieścisłości i wykreowanie przejrzystych kryteriów kwalifikacji przedmiotów w ramy innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu, szereg judykatów, pozostaje jednak w sprzeczności ze sobą mimo poddawania ocenie w zastanych stanach faktycznych przedmiotów podobnych do siebie, które powinny cechować się tożsamymi właściwościami fizycznymi. Nie doprowadziło to również do uproszczenia ocen interpretacyjnych dokonywanych przez sądy, powodując masową kazuistykę. Tym samym za przedmioty niebezpieczne uznano:

- zestaw wielonarzędziowy typu multitool, m.in. ze szczyrzykiem²⁰;
- metalowy pręt i łom²¹;
- śrubokręt²²;
- metalową rurkę o długości 57 cm i średnicy 2 cm²³;
- kastet²⁴;
- metalowy tłuczek do mięsa oraz cegłę²⁵;
- 20-centymetrowe, metalowe nożyczki²⁶;
- kij bejsbolowy²⁷;
- imitacje kija bejsbolowego²⁸;
- nunczako (nunczaku)²⁹;

¹⁹ Zob. A. Gaberle, *Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2003 roku, sygn. akt I KZP 13/03*, OSP 2004/4/43.

²⁰ Zob. wyrok SA w Warszawie z 9.07.2019 r., II AKa 303/18, Lex nr 2728225.

²¹ Zob. wyrok SA w Szczecinie z 9.05.2019 r., II AKa 76/19, Lex nr 2719365.

²² Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 8.05.2019 r., II AKa 34/19, Lex nr 2704599.

²³ Zob. wyrok SA w Szczecinie z 21.03.2019 r., II AKa 273/18, Lex nr 2719374.

²⁴ Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 23.08.2018 r., II AKa 178/18, Lex nr 2567676.

²⁵ Zob. wyrok SA w Warszawie z 28.03.2018 r., II AKa 431/17, Lex nr 2490093.

²⁶ Zob. wyrok SA w Katowicach z 13.06.2017 r., II AKa 178/17, Lex nr 2343412.

²⁷ Zob. wyrok SA w Łodzi z 28.03.2006 r., II AKa 45/06, Lex nr 273995.

²⁸ Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 4.10.2001 r., II AKa 354/01, OSA 2002, nr 2, poz. 12.

²⁹ Zob. postanowienie SA w Katowicach z 8.08.2007 r., II AKz 500/07, Lex nr 370407.

- pałkę typu tomfa (tonfa)³⁰;
- drewnianą deskę o długości 107 cm z wbitym 5 centymetrowym gwoździem³¹;
- szklaną butelkę, ale dopiero gdy zostanie rozbita (tzw. tulipan)³²;
- metalowy pilnik o długości ostrza 30 cm³³;
- rozgrzane żelazko³⁴;
- kamień polny³⁵;
- rurkę metalową o średnicy 0,5 cala i długości 50 cm³⁶;
- młotek i siekierę³⁷;
- psa rasy amstaff³⁸;
- płytę chodnikową³⁹;
- trzonek od siekiery o długości 60 cm⁴⁰;
- tasak, łom, kolczasty drut, łańcuch⁴¹;
- nogę od stołu wykonaną z twardego drewna o długości 48 cm i średnicy 4,5 cm⁴²;
- łopate⁴³.

Jednocześnie odmówiono zaliczenia w obręb przedmiotów niebezpiecznych:

- pałki typu tomfa (tonfa)⁴⁴;
- metalowego pręta⁴⁵;
- gumowego młotka i drewnianego trzonka⁴⁶;
- paralizatora elektrycznego⁴⁷;
- klucza monterskiego⁴⁸;
- pilnika o długości ostrza do 30 cm⁴⁹;

³⁰ Zob. wyrok SA w Katowicach z 20.01.2000 r., II AKa 340/99, Lex nr 42100.

³¹ Zob. wyrok SA w Lublinie z 8.03.2004 r., II AKa 36/04, Lex nr 122316.

³² Zob. wyrok SA w Gdańsku z 10.05.2005 r., II AKa 99/05, Lex nr 466397.

³³ Zob. wyrok SA w Katowicach z 20.10.2005 r., II AKa 357/05, Lex nr 280685.

³⁴ Zob. wyrok SA w Katowicach z 24.10.2013 r., II AKa 238/13, Lex nr 1400248.

³⁵ Zob. wyrok SA w Szczecinie z 24.07.2014 r., II AKa 138/14, Lex nr 1504467.

³⁶ Zob. wyrok SA w Katowicach z 5.06.2009 r., II AKa 61/09, Lex nr 577336.

³⁷ Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 6.10.2014 r., II AKa 235/14, Lex nr 1545000.

³⁸ Zob. wyrok SA w Łodzi z 9.08.2005 r., II AKa 135/05, Lex nr 178039.

³⁹ Zob. wyrok SA w Lublinie z 16.11.2004 r., II AKa 261/04, Lex nr 157117.

⁴⁰ Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 10.02.2010 r., II AKa 416/09, OSAW 2010/2, poz. 171.

⁴¹ Zob. wyrok SA we Wrocławiu z 21.03.2012 r., II AKa 33/12, Lex nr 1162854.

⁴² Zob. wyrok SA w Katowicach z 5.06.2007 r., II AKa 173/07, Lex nr 341451.

⁴³ Zob. wyrok SA w Warszawie z 29.05.2015 r., II AKa 124/15, Lex nr 1771044

⁴⁴ Zob. wyrok SA w Lublinie z 20.01.2010 r., II AKa 260/09, Lex nr 577158.

⁴⁵ Zob. wyrok SA w Katowicach z 12.04.2018 r., II AKa 56/18, Lex nr 2612788.

⁴⁶ Zob. wyrok SA w Warszawie z 13.10.2005 r., II AKa 308/05, Apel.-W-wa 2006/1/1.

⁴⁷ Zob. wyrok SA w Katowicach z 28.04.2005 r., II AKa 125/05, Lex nr 165202.

⁴⁸ Zob. wyrok SA w Lublinie z 21.10.2005 r., II AKa 251/05, Lex nr 181102.

⁴⁹ Zob. wyrok SA w Katowicach z 20.10.2005 r., II AKa 157/05, Lex nr 183497.

- kawałka kabla elektrycznego⁵⁰;
- żelazka odłączonego od prądu i zimnego⁵¹.

Rozważania te w sposób jednoznaczny wskazują, że wbrew założeniom nowa kodyfikacja karna nie zakończyła sporu dotyczącego „innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu (narzędzia)”.

Wątpliwości interpretacyjne nie ominęły również autora niniejszego opracowania, który natknął się na analizowaną problematykę w ramach sprawy wniesionej przed Sąd Okręgowy w Katowicach. Rozstrzygnięcie sądu zapadło na kanwie następującego stanu faktycznego – w dniu 31.05.2018 r. oskarżeni P.T. i M.L. wspólnie ze znajomymi spożywali napoje wysokokowe w mieszkaniu tego pierwszego. Wraz z wpływem wieczoru skończył się również spożywany przez nich alkohol. P.T. w nocy 1.06.2018 r. stwierdził, że chętnie jeszcze by się napił i w związku z brakiem pieniędzy wpadł na pomysł, żeby „zarobić”. Pomysł podchwycił M.L., który z szafki usytuowanej w jednym z pokoi mieszkania P.T. wyciągnął pałkę teleskopową. W złożonych na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach P.T. opisał przedmiotową pałkę jako o długości około 50 cm, koloru srebrnego, wykonaną z metalu, która po rozłożeniu była giętka, zakończona mosiężną główką, z rękojeścią pokryta gumą koloru czarnego. Oskarżeni wyszli z mieszkania i przemieszczając się ulicą, usłyszeli podniesione głosy dochodzące z jednego z mieszkań usytuowanych w ogólnodostępnym bloku mieszkalnym. Wchodząc na klatkę schodową M.L. rozłożył zabraną pałkę teleskopową, a następnie stanął wraz z P.T. przed drzwiami mieszkania, z którego usłyszeli głosy pokrzywdzonych Z.S. i W.R. Oskarżeni zapukali do drzwi, a P.T. zasłonił dłonią wizjer, aby zapobiec rozpoznaniu. Pokrzywdzona Z.S. podeszła do drzwi pytając kto przyszedł, na co uzyskała odpowiedź: „Policja, proszę otworzyć”. Po uchyleniu przez pokrzywdzoną drzwi oskarżeni wtargnęli do mieszkania. M.L., trzymając w ręku rozłożoną pałkę teleskopową, zażądał od pokrzywdzonej pieniędzy i równocześnie zaczął uderzać Z.S. w okolice głowy i klatki piersiowej. W czasie, w którym M.L. okładał pokrzywdzoną pałką, P.T. przeszukiwał mieszkanie. W.R. – drugi z pokrzywdzonych, starał się wstać z łóżka, jednakże wówczas i jego M.L. uderzył kilkakrotnie pałką teleskopową w okolice głowy. Oskarżeni po przeszukaniu pokoi i odnalezieniu dwóch telefonów komórkowych opuścili mieszkanie pokrzywdzonych. Na skutek użycia pałki teleskopowej zarówno Z.S. jak i W.R. odnieśli liczne obrażenia głowy i klatki piersiowej, które spowodowały naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni. W ramach aktu oskarżenia prokurator zarzucił

⁵⁰ Zob. wyrok SA w Lublinie z 5.10.2004 r., II AKa 252/04, Lex nr 150727.

⁵¹ Zob. wyrok SA w Katowicach z 24.10.2013 r., II AKa 238/13, Lex nr 1400248.

oskarżonym kumulatywną kwalifikację prawną obejmującą art. 280 § 2 k.k. Sąd Okręgowy, wydając rozstrzygnięcie, nie przychylił się do poglądu oskarżyciela publicznego i uznał oskarżonych winnych czynu zabronionego rozboju w typie podstawowym, tj. z art. 280 § 1 k.k. Uzasadniając swoją decyzję, sąd pierwszej instancji oparł się o szeroką linię orzecznictwa, wskazującą kazuistycznie krąg przedmiotów uznawanych za „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” (w tym orzecznictwo odrzucające możliwość uznania za taki pałkę teleskopową) oraz wskazał, że przy ustalaniu desygnatów tego pojęcia należy brać pod uwagę kryterium właściwości przedmiotu, a nie sposobu, w jaki się nim posłużono, oraz rozważyć skutki, jakie powoduje wykorzystanie zwykłej funkcji ocenianego przedmiotu. Jednocześnie sąd podniósł, że w przedmiotowym postępowaniu nie wystąpiło znamię sposobu bezpośrednio zagrażającego życiu. Powyższy pogląd Sądu Okręgowego został podzielony przez Sąd Apelacyjny w Katowicach, który w tym zakresie utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy⁵².

Jednym z filarów argumentacji Sądu Okręgowego w Katowicach pozostawało, podkreślone przez Sąd Apelacyjny, postanowienie SA w Krakowie z 14.06.2006 r., w którym wskazano, że „(...) choć przeznaczona do zadawania ran, pałka teleskopowa nie jest przedmiotem niebezpiecznym w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., bo zwyczajnie używana nie stwarza zagrożenia dla życia ludzkiego, jakie powstaje z użycia noża lub broni palnej. Pałki teleskopowe znajdują się na wyposażeniu policjantów na podstawie § 1 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 listopada 2000 roku w sprawie uzbrojenia policji (Dz. U. z 2001 roku Nr 14 poz. 139)”⁵³. Choć pogląd ten pozwala na ubarwienie argumentacji, ciężko przesądzić o tym, że pozostaje utrwaloną linią orzecznictwa. Odmienną ocenę stanu faktycznego, przewidującego użycie pałki teleskopowej i kwalifikacji prawnej z art. 280 § 2 k.k., powziął Sąd Apelacyjny w Warszawie. Sąd ten rozpoznawał apelację, w ramach której obrońca jednego z oskarżonych zarzucił obrazę prawa materialnego w postaci art. 280 § 2 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie w odniesieniu do zarzutu opisanego w pkt. 1 aktu oskarżenia, wynikające z uznania, że pałka teleskopowa, którą posługiwał się P.J. wobec P.B. stanowiła przedmiot podobnie niebezpieczny do broni palnej lub noża, podczas gdy prawidłowa ocena właściwości tej pałki teleskopowej wskazuje, że nie jest ona takim przedmiotem. Wyrokiem SA w Warszawie z 27.12.2012 r. utrzymano zaskarżony

⁵² Zob. wyrok SO w Katowicach z 24.04.2019 r., V K 33/19, niepubl.; wyrok SA w Katowicach z 25.10.2019 r., II AKa 382/19, niepubl.

⁵³ II AKz 185/06, Lex nr 191015 – orzeczenie to stanowiło również podstawę argumentacji w wyroku SA w Lublinie z 20.01.2010 r., II AKa 260/09, Lex nr 577158; zob. także wyrok SA w Katowicach z 5.02.2019 r., AKa 539/18, Lex nr 2690778.

wyrok w mocy, uznając apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych jako oczywiście bezzasadne. W uzasadnieniu podjętego rozstrzygnięcia sąd podkreślił prawidłowość przekonywującej argumentacji wywiedzionej przez Sąd Okręgowy, który wskazał na wykazywanie przez pałkę teleskopową cech innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu⁵⁴.

Nie można podzielić zapatrywania, jakoby matematyczna przewaga liczby orzeczeń optujących za danym rozstrzygnięciem determinowała prawidłowość poglądu. O ile więc należy zrozumieć zabieg tzw. wykładni potwierdzającej, w ramach której przytacza się argumentację doktryny i orzecznictwa zbliżoną do wyrażanej przez podmiot stosujący prawo jako zabiegu na poparcie swoich tez, o tyle niezasadne wydaje się zastępowanie własnej oceny i blokowanie podjęcia rozstrzygnięcia o określonej treści wyłącznie z uwagi na wydanie orzeczenia o określonej treści przez inny sąd. Zabieg ten pozostaje w sprzeczności z dyrektywami Kodeksu postępowania karnego, a w szczególności z art. 8 § 1 k.p.k.⁵⁵, który stanowi, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Powziąwszy przekonanie o kazuistycznym (i często sprzecznym ze sobą) rozumieniu pojęcia innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu stosujący przepisy każdorazowo obowiązany jest do próby odkodowania przepisu w szczególności w oparciu o wykładnię językową (w tym historyczną), a następnie celowościową.

Zdaniem autora niniejszego artykułu przesłanki wskazane przez doktrynę i orzecznictwo nie pozwalają na odmówienie pałce teleskopowej cech kreowanych przez znamiona art. 280 § 2 k.k. W szczególności nie sposób uznać za zasadny pogląd wskazującego jako najważniejsze kryterium właściwości fizycznych przedmiotu oraz tego, jakie skutki spowoduje wykorzystanie jego zwykłych funkcji. Opieranie się wyłącznie na tej podstawie, z pominięciem sposobu użycia przedmiotu, niejednokrotnie prowadzić może do niezasadnego zawężenia kryminalizacji i jednoczesnego premiowania sprawców używających przedmiotów niosących za sobą ogromny potencjał niebezpieczeństwa. W przypadku, gdyby brak było w przepisach przedmiotów wzorcowych – noża i broni palnej, to kierując się wyłącznie powyższymi kryteriami, również i te przedmioty mogłyby być oceniane niejednorodnie, ponieważ zwykłą funkcją noża pozostaje krojenie produktów spożywczych, natomiast broni palnej – strzelectwo w warunkach sportowych czy myśliwskich.

⁵⁴ II AKa 387/12, Lex nr 1267434.

⁵⁵ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30; dalej: k.p.k.).

W tym zakresie brak jest narzędzi, aby odgadnąć intencję prawodawcy we wprowadzeniu nowelizacji art. 280 § 2 k.k. Próżno jej szukać w uzasadnieniu do projektu k.k. z 1997 r., gdyż pomija ono w zupełności tę tematykę⁵⁶. Kierując się wykładnią językową, nie sposób uznać, aby zmiana legislacyjna dążyła do zawężenia zakresu przedmiotowego znamienia. Wprawdzie ustawodawca wspomina o podobnym niebezpieczeństwie, jednak zastępuje wyrażenie narzędzie – przedmiotem. Narzędzie w rozumieniu ściśle słownikowym określane jest jako „urządzenie techniczne umożliwiające wykonanie jakiejś czynności lub pracy; przyrząd, instrument”, „obsługiwany ręką człowieka przedmiot, za pomocą którego wykonuje się określone działanie” lub „urządzenie umożliwiające ręczne wykonanie jakiejś czynności lub pracy”. Przedmiot natomiast to „realny, fizyczny element otaczającego świata: przedmioty martwe, przedmioty użytkowe”, „każdy materialny element rzeczywistości, postrzegany zmysłami jako odrębny, zwłaszcza dający się dotknąć i wziąć do ręki” lub „rzecz, materialny element świata”. Wykładnia językowa pozwala na stwierdzenie wystąpienia sprzeczności, gdyż uprzednio obowiązujące określenie „narzędzie” jawi się jako węższe i wchodzące w obręb desygnatów pojęcia „przedmiot”. W rozumieniu językowym pałka teleskopowa będzie zawierała się w pojęciu pała/pałka i słownikowo kojarzona jest jako gruby drewniany lub gumowy kij służący do bicia lub odbijania czegoś⁵⁷.

W rozumieniu definicyjnym pałka teleskopowa (baton) opisywana jest jako nowoczesny rodzaj składanej broni obuchowej (tj. każdego typu broni białej przeznaczonej do zadawania ciosów lub cięć miażdżonych). Zazwyczaj ma ona postać metalowego żeleźca lub głowicy na drewnianym trzonie lub krótkim drzewcu. Znana jest ona w Polsce od zakończenia I wojny światowej, a na świecie rozpowszechniana od 1950 r. Wykonana jest najczęściej z lekkiego i mocnego metalu (np. aluminium), czasem z tworzyw sztucznych; zbudowana z rękojeści, zakończenia rękojeści, ramienia dwuczłonowego, zakończenia ramienia. Trzy segmenty (rękojeść, pierwszy człon i drugi człon ramienia) łączą się w tzw. układzie kieli-chowym, gdzie podczas rozkładania szerszy koniec jednej części jest hamowany wewnątrz węższej części kolejnego segmentu. Rozłożenie pałki następuje w wyniku jednego szybkiego ruchu wysuwająco-wstrząsającego. Złożenie następuje po silnym uderzeniu wewnętrzną stroną dłoni w zakończenie dwuczłonowego ramienia lub przez prostopadłe uderzenie końcem pałki o twarde podłoże. Oficjalna broń

⁵⁶ I. Fredrich-Michalska, B. Stachurska-Marcińczak, *Nowe kodeksy karne – z 1997 r. z uzasadnieniami. Kodeks karny. Kodeks postępowania karnego. Kodeks karny wykonawczy*, Warszawa 1997, s. 206-209.

⁵⁷ Zob. *Mały słownik języka polskiego*, E. Sobol (red.), Warszawa 1993; *Wielki słownik języka polskiego*, www.wsjp.pl [dostęp: grudzień 2019 r.]; *Słownik Języka Polskiego PWN*, www.sjp.pwn.pl [dostęp: grudzień 2019 r.].

w formacjach ochrony porządku publicznego: służb specjalnych (w tym policji) i ochroniarskich (w szczególności tzw. bramkarzy). Używana przez adeptów sztuk walki, kierowców komunikacji miejskiej, kierowców taksówek⁵⁸. W praktyce można spotkać wiele rodzajów pałek teleskopowych, których wymiary mieszczą się w przedziale od 30 cm długości i 250 g wagi aż do 67 cm długości i 640 g wagi⁵⁹.

W zakresie opisu pałki teleskopowej warto również odnieść się do innych regulacji. W określonych warunkach pozostaje ona bowiem bronią w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji⁶⁰. Ustawa ta w art. 4 kreuje definicję broni, do której zalicza: 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową; 2) broń pneumatyczną; 3) miotacze gazu obezwładniającego; 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu: a) broń białą w postaci: – ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni, – kastetów i nunczaków – pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału, – pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy, b) broń cięciwową w postaci kuszy, c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej. W rozumieniu powyższej ustawy pałka teleskopowa pozostaje więc bronią, która podlega reglamentacji i której nielegalne posiadanie może skutkować odpowiedzialnością za wykroczenie.

Przytoczone powyżej okoliczności oraz opis pałki teleskopowej, którą posłużył się M.L., używając jej podczas dokonywania rozboju, powinny doprowadzić do wniosku, że wpisuje się ona w określenie „podobnie niebezpieczny przedmiot”. Z opisu stanu faktycznego rozważanego w omawianej sprawie w jasny sposób wynika, że pałka ta miała długość ok. 50 cm, wykonana była z metalu, wysuwana, z rączką obitą gumą koloru czarnego, rozkładała się przez wysunięcie i zakończona mosiężną główką. Opis mosiężnej główki nasuwa również wniosek, że była ona bronią białą, w rozumieniu ustawy o broni i amunicji, oraz że podlegała reglamentacji. Powyższe pozwala przyjąć, że pałka ta rodziła niebezpieczeństwo dla życia pokrzywdzonych – o czym świadczy dodatkowo sposób posługiwania się nią przez oskarżonego, który zwiększał to ryzyko, uderzając nią w miejsca szczególnie wrażliwe, tj. głowę i korpus. Do przypisania rozboju kwalifikowanego niewątpliwie ważne jest również sięgnięcie do przeznaczenia przedmiotu. Funkcją pałki teleskopowej (nie tylko użytkowo-produkcyjną, lecz także w rozumieniu konwencjonalnym) jest uderzanie innych osób. Używana jest ona jako wyposażenie służb porządkowych

⁵⁸ Zob. https://pl.wikipedia.org/wiki/Pa%C5%82ka_teloskopowa [dostęp grudzień 2019 r.].

⁵⁹ Zob. https://www.militaria.pl/samoobrona/palki_teloskopowe_baton_c1284.xml [dostęp grudzień 2019 r.], na której to stronie można odnaleźć ponad 20 produktów.

⁶⁰ Dz. U. z 1999 r. Nr 53 poz. 549.

lub narzędzie samoobrony. Siłą rzeczy stała się więc również elementem wykorzystywanym w sposób przestępny. Uzasadnienie to jest tym bardziej jaskrawe, gdy przeprowadzi się komparatystykę z funkcją powszechnie uważanego za niebezpieczny przedmiot kija bejsbolowego i jego imitacji, który został stworzony jako przyrząd do gry w baseballa, a nie do uderzania innych osób. W tym zakresie dopiero połączenie ze sobą równorzędnych warunków w postaci cech przedmiotu i sposobu jego użycia daje pełnię obrazu pozwalającą na podjęcie rozstrzygnięcia co do kwalifikacji prawnokarnej. W sprawie rozstrzyganej przez Sąd Okręgowy w Katowicach wyłączenie z desygnatów wyrażenia „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” pałki teleskopowej powoduje zawężenie kryminalizacji czynu z art. 280 § 2 k.k. Staje się jednocześnie nieuzasadnioną premią dla oskarżonych, którzy – jak wskazał stan faktyczny – wybrali pałkę teleskopową intencjonalnie jako przedmiot, który miał im ułatwić „zarobienie” pieniędzy. Ergo byli oni świadomi tego, że pałka ta posłuży im podczas dokonywania rozboju do co najmniej obezwładnienia potencjalnych pokrzywdzonych czy też zmuszenia ich do uległości z uwagi na konwencjonalne jej przeznaczenie (tj. wywołanie u pokrzywdzonego obawy o swoje życie i zdrowie). W tym momencie wypada zadać pytanie, co należy zrobić ze stanami faktycznymi, w których sprawcy posługują się pałką teleskopową, ale w inny sposób niż przez jej użycie, jak miało to miejsce w rozpatrywanej sprawie. W związku z dominującą linią orzecniczą jedyną możliwością pozostaje przypisanie oskarżonemu czynu zabronionego w typie podstawowym. Mimo że zarówno w odczuciu sprawcy, jak i pokrzywdzonego pałka teleskopowa jest niebezpieczna, odmawia się przyznania jej owej cechy z uwagi na komparatystykę z bronią palną bądź nożem, które notabene posiadają niedookreślone cechy niebezpieczeństwa i właściwości fizyczne.

Oparcie się wyłącznie na cechach fizycznych przedmiotu powoduje zniekształcenie pojęcia niebezpieczeństwa zaistniałego w konkretnej sytuacji. Kierując się założeniem racjonalności ustawodawcy, należy dojść do konkluzji, że art. 280 § 2 k.k. nie kreuje abstrakcyjnego niebezpieczeństwa o charakterze teoretycznym, lecz niebezpieczeństwo, którego wyznacznikiem pozostaje życie i zdrowie pokrzywdzonego. Niebezpieczeństwo przedmiotu musi być rozumiane przez pryzmat sposobu posługiwania się nim przez sprawcę, który swoim zachowaniem i świadomością tworzy poziom tego niebezpieczeństwa⁶¹. Stanowiska negujące powyższe założenie niwelują *ratio legis* regulacji rozboju kwalifikowanego, jakim pozostaje ochrona życia i zdrowia osoby atakowanej.

⁶¹ Tak też słusznie: S. Łagodziński, *Przestępstwa rozbójnicze – wybrane zagadnienia*, „Prokuratura i Prawo” 1999 nr 11-12, s. 87; M. Gabriel-Węglowski, *O kontrowersjach wykładni pojęcia „przedmiot niebezpieczny” w bójkę oraz w pobiciu*, „Przegląd Sądowy” 2015, nr 1, s. 73;

Podsumowując powyższe rozważania, należy w pełnej rozciągłości podzielić stanowisko tej części doktryny, która krytykuje pogląd o zasadności oceniania potencjału niebezpieczeństwa przedmiotu wyłącznie przez pryzmat jego właściwości fizycznych. Słusznie zaznacza się, iż praktyka sądowa w sprawach karnych ujawniała – i wciąż będzie ujawniać – takie sposoby posługiwania się przedmiotami/narzędziami, które pozostają w rozbieżności z ich właściwościami, funkcjami i celami, jakimi miały służyć. Dokonującym wyboru w tym zakresie pozostaje przestępca, który w sposób przestępny wykorzystuje śrubokręt, wiertarkę czy płytę chodnikową, nadając im odmienne od zamierzonych funkcje poprzez sposób użycia⁶². Na sam koniec niejako z niepokojem należy dodać, iż dotychczasowa linia orzecznicza sądów powszechnych może zachęcić potencjalnych sprawców rozbojów do posługiwania się przy ich dokonywaniu takimi przedmiotami, jak: pałka teleskopowa, pałka typu tonfa czy gumowy młotek, ułatwią bowiem one popełnienie czynu przestępnego, a jednocześnie pozwolą na uniknięcie oskarżenia o zbrodnię.

BIBLIOGRAFIA

Literatura

- Czekaj M., *Posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem – jako znamię przestępstwa w kodeksie karnym*, „Prokuratura i Prawo” 1999 nr 2.
- Daszkiewicz K., *Kodeks Karny z 1997 roku : uwagi krytyczne*, Gdańsk 2001.
- Fredrich-Michalska I., Stachurska-Marcińczak B., *Nowe kodeksy karne – z 1997 r. z uzasadnieniami. Kodeks karny. Kodeks postępowania karnego. Kodeks karny wykonawczy*, Warszawa 1997.
- Gaberle A., *Glosa do postanowienia SN z 29 maja 2003 roku, sygn. akt I KZP 13/03*, OSP 2004/4/43.
- Gabriel-Węglowski M., *O kontrowersjach wykładni pojęcia „przedmiot niebezpieczny” w bójce oraz w pobiciu*, „Przegląd Sądowy” 2015, nr 1.
- Guzik E.M., *Glosa do wyroku SA w Białymstoku z 7 listopada 1995 r., sygn. akt II Akc 164/95*, „Prokuratura i Prawo” 1996, nr 6.
- Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k.*, wyd. IV, Wróbel W., Zoll A. (red.), Warszawa 2016.
- Kodeks karny. Komentarz aktualizowany*, Mozgawa M. (red.), Lex 2019.
- Kodeks karny. Komentarz*, wyd. II, Konarska-Wrzošek V. (red.), Lex 2018.
- Kodeks karny. Komentarz*, wyd. V, Marek A. (red.), Lex 2010.
- Kodeks karny. Komentarz*, wyd. VII, Bojarski T. (red.), Lex 2016.
- Lisowski A., *Niebezpieczne narzędzia w prawie karnym. Część I*, „Przegląd Sądowy” 1993, nr 10.
- Lisowski A., *Niebezpieczne narzędzia w prawie karnym. Część II*, „Przegląd Sądowy” 1993, nr 11-12.
- Łagodziński S., *Przestępstwa rozbójnicze – wybrane zagadnienia*, „Prokuratura i Prawo” 1999 nr 11-12.
- Mały słownik języka polskiego*, Sobol E. (red.), Warszawa 1993.

⁶² Zob. K. Daszkiewicz, *Kodeks Karny z 1997 roku: uwagi krytyczne*, Gdańsk 2001, s. 170-176; M. Gabriel-Węglowski, *O kontrowersjach...*, s. 66-77; S. Łagodziński, *Przestępstwa...*, s. 72-92.

Sakowicz A., *Glosa do wyroku Sąd Apelacyjny w Białymstoku z 27.11.2003 r., II AKa 280/03*, „Prokuratura i Prawo” 2006, nr 10.

Akty normatywne

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 60, poz. 571).

Dekret z dnia 4 marca 1953 r. o wzmożeniu ochrony własności społecznej (Dz. U. Nr 17, poz. 68).

Ustawa z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej (Dz. U. Nr 36, poz. 228).

Ustawa z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 13, poz. 94).

Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950, ze zm.).

Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30).

Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. 284).

Wykaz orzecnictwa

Uchwała SN z 23.05.1963 r., IV KO 12/63, OSNKW 1963/10/187.

Uchwała SN z 24.01.2001 r., I KZP 45/00, Lex nr 45014.

Wyrok SN z 12.10.1933 r., III K 748/33, OSN(K) 1934/1/9.

Wyrok SN z 21.06.1934 r., II K 650/34, OSN(K) 1935/1/26.

Wyrok SN z 5.10.1970 r., IV KR 166/70, Lex nr 20825.

Wyrok SN z 30.05.1975 r., III KR 17/75, OSNKW 1975/10-11/143.

Wyrok SN z 6.06.1978 r., IV KR 154/78, Lex nr 17090.

Wyrok SN z 9.09.1978 r., V KR 119/78, OSNKW 1970, nr 3, poz. 37.

Wyrok SN z 31.05.1984 r., I KR 105/84, OSNKW 1985/1/15.

Postanowienie SN z 22.06.1967 r., Rw 524/67, OSNKW 1967/12/127.

Postanowienie SN z 29.05.2003 r., I KZP 13/03, Lex 79762.

Postanowienie SN z 20.08.2009 r., WK 13/09, OSNwSK 2009/1/1732.

Wyrok SA w Katowicach z 20.01.2000 r., II AKa 340/99, Lex nr 42100.

Wyrok SA we Wrocławiu z 4.10.2001 r., II AKa 354/01, OSA 2002, nr 2, poz. 12.

Wyrok SA w Lublinie z 8.03.2004 r., II AKa 36/04, Lex nr 122316.

Wyrok SA w Lublinie z 5.10.2004 r., II AKa 252/04, Lex nr 150727.

Wyrok SA w Lublinie z 16.11.2004 r., II AKa 261/04, Lex nr 157117.

Wyrok SA w Katowicach z 28.04.2005 r., II AKa 125/05, Lex nr 165202.

Wyrok SA w Gdańsku z 10.05.2005 r., II AKa 99/05, Lex nr 466397.

Wyrok SA w Łodzi z 9.08.2005 r., II AKa 135/05, Lex nr 178039.

Wyrok SA w Warszawie z 13.10.2005 r., II AKa 308/05, Apel.-W-wa 2006/1/1.

Wyrok SA w Katowicach z 20.10.2005 r., II AKa 357/05, Lex nr 280685.

Wyrok SA w Lublinie z 21.10.2005 r., II AKa 251/05, Lex nr 181102.

Wyrok SA w Katowicach z 20.10.2005 r., II AKa 157/05, Lex nr 183497.

Wyrok SA w Łodzi z 28.03.2006 r., II AKa 45/06, Lex nr 273995.

Wyrok SA w Katowicach z 28.12.2006 r., II AKa 405/07, Lex nr 297353.

Wyrok SA w Katowicach z 5.06.2007 r., II AKa 173/07, Lex nr 341451.

Wyrok SA w Katowicach z 5.06.2009 r., II AKa 61/09, Lex nr 577336.

Wyrok SA w Lublinie z 20.01.2010 r., II AKa 260/09, Lex nr 577158.

Wyrok SA we Wrocławiu z 10.02.2010 r., II AKa 416/09, OSAW 2010/2, poz. 171.

Wyrok SA we Wrocławiu z 21.03.2012 r., II AKa 33/12, Lex nr 1162854.

Wyrok SA w Warszawie z 27.12.2012 r., II AKa 387/12, Lex nr 1267434.

Wyrok SA w Szczecinie z 9.01.2013 r., II AKa 228/12, Lex nr 1259759.

Pałka teleskopowa jako „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.

Wyrok SA w Katowicach z 24.10.2013 r., II AKa 238/13, Lex nr 1400248.
Wyrok SA w Szczecinie z 24.07.2014 r., II AKa 138/14, Lex nr 1504467.
Wyrok SA we Wrocławiu z 6.10.2014 r., II AKa 235/14, Lex nr 1545000.
Wyrok SA w Warszawie z 29.05.2015 r., II AKa 124/15, Lex nr 1771044.
Wyrok SA w Katowicach z 13.06.2017 r., II AKa 178/17, Lex nr 2343412.
Wyrok SA w Warszawie z 28.03.2018 r., II AKa 431/17, Lex nr 2490093.
Wyrok SA w Katowicach z 12.04.2018 r., II AKa 56/18, Lex nr 2612788.
Wyrok SA we Wrocławiu z 23.08.2018 r., II AKa 178/18, Lex nr 2567676.
Wyrok SA w Katowicach z 25.10.2019 r., II AKa 382/19, niepubl.
Wyrok SA w Katowicach z 5.02.2019 r., II AKa 539/18, Lex nr 2690778.
Wyrok SA w Szczecinie z 21.03.2019 r., II AKa 273/18, Lex nr 2719374.
Wyrok SA we Wrocławiu z 8.05.2019 r., II AKa 34/19, Lex nr 2704599.
Wyrok SA w Szczecinie z 9.05.2019 r., II AKa 76/19, Lex nr 2719365.
Wyrok SA w Warszawie z 9.07.2019 r., II AKa 303/18, Lex nr 2728225.
Postanowienie SA w Krakowie z 14.06.2006 r., II AKz 185/06, Lex nr 191015.
Postanowienie SA w Katowicach z 8.08.2007 r., II AKz 500/07, Lex nr 370407.
Wyrok SO w Katowicach z 24.04.2019 r., V K 33/19, niepubl.

Strony internetowe

www.wsjp.pl.

www.sjp.pwn.pl.

https://pl.wikipedia.org/wiki/Pa%C5%82ka_teleskopowa.

https://www.militaria.pl/samobrona/palki_teleskopowe_baton_c1284.xml.

Telescopic truncheon as “another similarly dangerous object” within the meaning of Art. 280 § 2 of the Penal Code

SUMMARY

The purpose of the article is to present – using the example of a telescopic truncheon – interpretational problems related to the feature of the subject of Art. 280 § 2 of the Penal Code, qualifying criminal liability on the basis of the object used by the perpetrator. The article refers to views of the doctrine and case law against a historic background and it is based on a case study of a practical application of such legal qualification on the basis of a case reviewed by the District Court in Katowice.

Key words: robbery, telescopic truncheon, another similarly dangerous object

